

Ένα αυτοβιογραφικό κείμενο της Ελένης Ρέτση

Σήμερα δημοσιεύουμε το δεύτερο μέρος του αυτοβιογραφικού κειμένου της Ελένης Ρέτση που αφορά στην περίοδο 1977-1982. Όπως αναφέραμε και την προηγούμενη εβδομάδα, πρόκειται για ένα προσωπικό κείμενο, που παρουσιάζει 1διάτερο ενδιαφέρον γιατί καταγράφει πτυχές της ελληνικής μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία. Η ιστορία των Ελλήνων της Αυστραλίας είναι το σύνολο αυτών των άλλοτε καταγεγραμμένων και άλλοτε φυλαγμένων στη μνήμη υποκειμενικών ιστοριών. Η διάσωση αυτής της ιστορίας είναι από τους βασικούς στόχους της εφημερίδας «ο Κόσμος» τα τελευταία χρόνια.

Γ.Δ.

«ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΦΘΕΙ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ»

Ελένη Ρέτση: Τα Κατά Αυστραλία Πάθη Mou

Μέρος Β'

Που είναι το ταμείο ευρέσεως εργασίας:

Ο Γιώργος Ρέτσης ήταν είκοσι οκτώ χρονών, ψηλός, ευπαρουσιαστος, ευγενικός και εγγράμματος. Αναγνώριζε και σεβόταν τα δικαιώματα των γυναικών, κάτι που το είχε διδαχθεί στη γενέτειρά του, το Κάιρο. Μεγάλωσε στην Αλεξάνδρεια. Έγραφε και μιλούσε απαίστως Ελληνικά, Αγγλικά και Αραβικά. Επίσης τα κατάφερνε και στα Ιταλικά και στα Γαλλικά. Είχε σπουδάσει πλεκτρολόγος και ήρθε στην Αυστραλία όταν το Υπουργείο Μετανάστευσης της Αυστραλίας ζητούσε νεαρούς τεχνίτες από την Ευρώπη, την Αίγυπτο και άλλες χώρες. Έφτασε στην Αυστραλία, και συγκεκριμένα στην πόλη της Μελβούρνης με το αγγλικό πλοίο Caster Felsia, μαζί με γκρουπ δέκα ανδρών. Υπάλληλοι του Υπουργείου Μετανάστευσης τους πήγαιναν σε Ελληνες που νοίκιαζαν δωμάτια σε εργένηδες. Ήτοι βρέθηκε στο σπίτι ενός ελληνοκύπριου που είχε παντρευτεί Ελληνίδα και είχαν μια κορούλα, την Ελένη, τριών χρόνων και νοίκιασε μια κάμαρα που είχαν στο ισόγειο. Τα υπόλοιπα δωμάτια του διώροφου σπιτιού ήταν όλα νοίκιασμένα.

Την επόμενη κιόλας μέρα ο Γιώργος ρώτησε το σπιτονοικούρη που είναι το Ταμείο Ευρέσεως Εργασίας και πήγε κατευθείαν και ζήτησε δουλειά στο αντικείμενό του. Την ίδια κιόλας μέρα τον προσλάβανε στην εταιρεία Relower Stetson VC. Ένα χρόνο αργότερα πήγε να δουλέψει σε εταιρεία πλεκτρισμού. Εκεί εργαζόταν όταν γνωριστήκαμε. Παντρευτήκαμε και μείναμε στην ίδια

κάμαρα που είχε νοίκιασε ως εργάνη...

Τέσσερις μήνες αργότερα έλαβα και το πιστοποιητικό αγαμίας μου από την Πάτρα, που μου το έστειλε ο πατέρας μου και μαζί ένα γράμμα με τις ανπουχίες του για την απόφασί μου να παντρευτώ έναν άντρα που μόλις είχα γνωρίσει!

Ελένη, παιδί μου, ζητάς τη γνώμη μου, ενώ εσύ έχεις ήδη αποφασίσει. Έχω εμπιστοσύνη στην κρίση σου και εύχομαι να μην πέσω έξω. Δεν έχω λοιπόν παρά να στείλω την ευχή μου... Να ζήσετε με υγεία, να έχετε χαρά, ευτυχία και μακροζωία. Με πατρικούς ασπασμούς.

Ο πατέρας σου Γεώργιος K.
Φωτόπουλος

Η τέλεση του μυστηρίου του γάμου μας έγινε τρεις μήνες αργότερα, στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου στο Carlton της Μελβούρνης. Κουμπάρος που μας στεφάνωσε ο κ. Χαράλαμπος σπιτονοικούρης μας όπου με την σύζυγο του και Ειρήνη μάς είχαν φερθεί σαν πραγματικοί γονείς. Το γαμήλιο γλέντι έγινε στη σάλα του σπιτιού τους με έξοδα του συζύγου μου. Βλέπετε, εκείνα τα χρόνια, οι Ελληνο αυστραλοί βονθούσαν τους νεοφερμένους συμπατριώτες τους... Δυο μήνες αργότερα μετακομίσαμε σε ένα διώροφο σπίτι που είχαν νοίκιασε η φίλη μου η Σούλα με τον άντρα της, τον Κώστα. Μας πρότειναν να μείνουμε στη μία κάμαρα ώστε να προσέχω την τεσσάρων μηνών κορούλα τους, την Ειρήνη, και να μην πληρώνουμε ενοίκιο. Αυτό θα βονθούσε και τις δύο οικογένειες... Η Σούλα εργαζόταν οκτώ ώρα και χρειαζόταν κάποιον να της προσέχει το μωρό, κι εγώ ήμουν ήδη έγκυος

και ετοίμαζα τα μωρουδιακά. Όταν προχώρησε αρκετά η εγκυμοσύνη μου, είπα στη φίλη μου ότι δεν μπορούσα να συνεχίσω να προσέχω το μωρό γιατί το ανεβοκατέβασμα στη σκάλα με δυσκόλευε. Ήμουν οκτώ μηνών, σε λίγο θα γεννούσα και τα πράγματα θα δυσκόλευαν ακόμα περισσότερο. Δεν θα μπορούσα να ανεβαίνω στο δεύτερο όροφο με το μωρό αγκαλιά. Ακόμα και οι δουλειές του σπιτιού, σφουγγάρισμα, πλύσιμο ρούχων γίνονταν με δυσκολία. Η Σούλα έδειξε κατανόηση... «και εγώ στη θέση σου θα δυσκολευόμουνα», μου είπε.

**Στην Αδελαΐδα
(Νότιο Αυστραλία)**

Φεύγοντας από το σπίτι της Σούλας και του Κώστα, μείναμε σε μια κάμαρη στο σπίτι ζεύγους Ιταλών. Σε ένα μίνια γέννησα την κόρη μου, την Ευαγγελία που πήρε το όνομα της μπέρας του συζύγου μου. Τη φωνάζαμε Λίζα γιατί διαπίστωσα - όταν ήμουν στο νοσοκομείο που γέννησα, στο Queen Victoria Hospital - ότι οι Αυστραλοί δυσκολεύονταν να προφέρουν τα ελληνικά ονόματα. Καθήκοντα ανάδοχου ανέλαβε ο κ. Χαράλαμπος που μας

στεφάνωσε. Τρία χρόνια αργότερα απέκτησα και τη δεύτερη κόρη μου. Υγιέστατη και όμορφη όπως και η πρώτη μας κόρη. Τη βάπτισε μια φίλη της αδελφής μου, Δέσποινα, και της έδωσε το δικό της όνομα Βαρβάρα και τη φωνάζαμε Βάρβαρούλα και όταν μεγάλωσε τη λέμε «Barbara». Δύο χρόνια αργότερα γεννήθηκε και το στερνοπούλι μας. Ένας υγιέστατος κορίτσαρος, όμορφη σαν τις αδελφές της και έμοιαζε καταπληκτικά με τον πατέρα της. Βλέπετε, ο σύζυγος ήταν λιγάκι πιωμένος όταν επιστρέψαμε στο σπίτι από γάμο φίλων μας... Την βάπτισε μια οικογενειακή φίλη μας. Το όνομα που δώσαμε ήταν επιθυμία του συζύγου και φυσικά με βρήκε κι εμένα σύμφωνη. Πήρε το όνομα του παππού της Αναστάσιου Γ. Ρέτση, Αναστασία - Stacey.

Οκτώ χρόνια αργότερα ήρθαμε στο Σίδνεϊ. Η δουλειά του συζύγου ήταν ποι επικερδής και μείναμε δύο χρόνια. Βρήκαμε όμως ότι τα ενοίκια ήταν πολύ ακριβά όπως επίσης και το κόστος διαβίωσης. Εγώ εργαζόμουν μόνο με μερική απασχόληση λόγω των παιδιών. Ήτοι, φύγαμε για την Αδελαΐδα γιατί ο σύζυγος βρήκε δουλειά με καλύτερη αμοιβή.

Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη